

Peter Ölund

Omkring Fyren

roman

HELIX FÖRLAG

»Vi måste gifta oss», sade Giesela en söndagmorgon. »Du måste fria och sedan gifter vi oss». När man var med Giesela gick det inte alltid till som i böckerna och filmerna. Jag trodde ju att jag skulle vara jägaren, den som skulle ge mig ut i skogen och så småningom nedlägga ett villebråd. Eller om man lägger orden på ett annat sätt, jag skulle samla mod för att efter mycken tvekan våga fråga: Min käresta, vill du gifta dig med mig?

Andra gången jag gifte mig gick det också i stort sett till på det viset. Men med Giesela var det annorlunda. Hon var väldigt energisk. I den där späda kroppen och i de där nötbruna ögonen fanns det hur mycket energi och envishet som helst.

Jag lagade en festlig middag till oss och sedan föll jag på knä och friade. Hon slog armarna om mig och sade ja på fläcken. »Jag trodde aldrig du skulle fråga» utbrast hon.

Hon gick in för förberedelserna med stor entusiasm.

Överhuvudtaget gör folk ganska mycket väsen kring detta med bröllop. Jag tänkte innerst inne att det här var väl ingenting så väldigt märkvärdigt, men när dagen väl hade infunnit sig och vi stod där i kyrkan beredda att avge våra löften började jag känna mig allt mindre värdig. Kunde det här alls hända mig? Nej, det här kan egentligen inte hända mig. Jag är inte förtjänt av detta, jag som är så trasig och inte har haft någon riktig familj och någon riktig barndom. Jag är trasig och det är ingen av dem här inne som vet om det. Om de bara visste. Men så lyfte jag blicken från golvet där den hade befunnit sig och tittade upp på Giesela, såg in i hennes ögon. Hon visste ju. Jag hade berättat allt för henne, eller i alla fall det mesta. Och hon ville ändå ha mig. Och när jag just hade tänkt den tanken nådde jag fram till en sådan där punkt när jag bara vill börja storgråta, hulka, bryta samman. Därför att det gör så ont, smärtan är mer än jag kan klara av att hålla kvar inuti mig, det som är där inuti måste få komma ut. Men med en självbehärskning som jag egentligen inte var mäktig lyckades jag hålla mig. Jag kommer nu att tänka på japanska arbetare som strejkar genom att bära en banderoll på armen där det står att de strejkar och sedan fortsätter att jobba

på som vanligt. Själv bar jag under resten av mitt och Gieselas bröllop en inre, osynlig banderoll där det stod »jag hulkar, jag snyftar, jag bryter samman.»

Under de kommande veckorna var det många som påpekade vilket vackert bröllop det hade varit och hur nöjda och glada Giesela och jag hade verkat. Giesela var också väldigt nöjd och glöden i de där bruna ögonen hade blivit ytterligare några grader intensivare.